

Arrest

nr. 72 721 van 3 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VESTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. T. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn, wonende in Khassav-Yurt, Dagestan. Op 23 december 2010 haalde u twee personen in huis aan wie u een deel van uw huis verhuurde voor extra inkomsten. Deze personen kwamen naar Khassav-Yurt om te werken in de bouw of in de autoreparatie. Op 3 maart 2011 viel de OMON binnen bij u thuis op zoek naar die twee huurders. Ze werden verdacht een supermarkt, een café en een politiewagen tot ontploffing te hebben gebracht. De twee huurders ontsnapten door het raam. U zag ze voor het laatst op 3 maart 2011. U werd meegenomen door de autoriteiten voor verhoor. Telkens u ondervraagd werd, werd u opgesloten in een koude kamer. U werd tussen 3 maart 2011 en de dag van uw vertrek uit Dagestan zesmaal verhoord door de autoriteiten. Ze wilden weten of u op de hoogte was van de

verblijfplaats van deze 2 huurders. Telkens er een aanslag werd gepleegd werd u verhoord. U werd ervan verdacht hulp te bieden aan terroristen en de autoriteiten hielden u onder toezicht. U werd door de autoriteiten bedreigd op uw werkplaats met als gevolg dat u bent opgehouden met werken in april 2011. Ook was de werklust te zwaar. U was van plan naar Baku of naar Turkije te gaan voor de aankoop van goederen om te verkopen in Dagestan. Hiervoor vroeg u een internationaal paspoort aan dat u werd uitgereikt op 15 januari 2011. U vertrok uiteindelijk niet naar Turkije of naar Baku. Uw reis naar België werd georganiseerd door, G. (...), een vriend van uw broer. Uw neef, de zoon van uw zus waarmee u in contact bent gebleven, ondervindt problemen die een onmiddellijk gevolg zijn van uw problemen. Toen hij bij u thuis logeerde, is hij in contact gekomen met de 2 huurders en werd hij er ook van verdacht deze 2 vermeende terroristen hulp te bieden. Hij vluchtte naar zijn oom in Novolaksjk. Na 3 maanden keerde hij terug naar huis en werd hij meegenomen door de autoriteiten. U weet momenteel niet waar hij is. Aldus uw verklaringen vertrok u uit Khassav-Yurt op 3 mei 2011. U werd vervoerd door G. (...) tot Kiev, waar u aankwam op 5 mei 2011. Op 8 mei 2011 vertrok u richting België, via Polen, in een persoonswagen (taxi-auto). U kwam in België aan op 10 mei 2011 en diende een asielaanvraag in diezelfde dag. Tijdens het gehoor legde u uw intern Russisch paspoort voor. Geen andere documenten werden voorgelegd.

B. Motivering

U verklaart te vrezen voor vervolging vanwege de autoriteiten omdat u twee personen onderdak hebt verleend, waarvan later bleek dat zij rebellen waren

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal het zeer onwaarschijnlijk acht dat iemand met uw profiel verdacht wordt van steun aan de rebellen en dermate ernstig en systematisch wordt vervolgd. U verhuurde als alleenstaande vrouw van 57 jaar regelmatig een deel van uw woning aan onbekenden. U of uw familie had totaal geen banden met de rebellen. U wist niet en kon niet weten dat de twee onbekende jongemannen van een ander dorp in werkelijkheid rebellen waren die aanslagen voorbereidden (CGVS 01.08.2011, p. 11,12,15; CGVS 26.09.2011, p. 12-13). Het is dan ook zeer onlogisch en onwaarschijnlijk dat de autoriteiten u effectief verdenken van medeplichtigheid en actieve hulp aan de rebellen (het verlenen van onderdak), en dat ze u hiervoor systematisch en ernstig vervolgen. Dit gegeven ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede kan erop gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u uit Dagestan bent gevlucht onder uw eigen identiteit. U reisde doorheen de Russische Federatie met uw persoonlijk buitenlands en binnenlands paspoort dat werd gecontroleerd aan een controlepost aan de Dagestaanse grens. U kende geen problemen. Toen u hiermee werd geconfronteerd had u hiervoor geen afdoende uitleg (CGVS 26.09.2011, p. 10-11). Het feit dat u het risico nam met eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie te reizen, gezien uw vrees voor de autoriteiten, ondermijnt uw vrees voor vervolging wegens deze autoriteiten.

Ten tweede, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde ervaringen met de Dagestaanse autoriteiten ondermijnd door volgende onwaarschijnlijke verklaringen, ongerijmdheden en tegenstrijdigheden;

U verklaarde tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u, na de aanhouding op 3 maart 2011, zesmaal verhoord werd door de autoriteiten, telkens als er een aanslag plaatsvond (CGVS 26.09.2011, p. 15-16). Soms werd u persoonlijk meegenomen voor verhoor, andere keren werd u per convocatie opgeroepen, aldus uw verklaringen (CGVS 26.09.2011, p. 17). Na een grondige studie van uw verklaringen is vastgesteld dat u op het gehoor van 1 augustus 2011 verklaarde dat u geen oproepingsbrieven had ontvangen van de politie (CGVS 01.08.2011, p. 17).

U verklaarde te zijn opgehouden met werken in het café omdat u ook daar bedreigd werd door de autoriteiten (CGVS 01.08.2011, p. 17). Later verklaarde u dat u was opgehouden met werken omdat de werklust te zwaar werd (CGVS 26.09.2011, p. 9). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd kon u hiervoor geen afdoende uitleg geven. U veranderde gewoon van versie.

Ten derde is het belangwekkend vast te stellen dat u geen enkele convocatie kan voorleggen. U verklaarde dat u de convocaties had weggegooid omdat u niet wist dat uw aanvraag zo ernstig zou behandeld worden (CGVS 26.09.2011, p.17). Deze uitleg kan niet aanvaard worden. Convocaties, zeker als u regelmatig werd geconvoceerd, kunnen een belangrijk begin van bewijs zijn en een ondersteuning van uw asielrelaas.

Verder is het opvallend dat u uw verschillende aanhoudingen door de autoriteiten niet concreet kan situeren. Hiernaar gevraagd antwoordt u ontwijkend, en kan u enkel verklaren dat u zes keer in totaal bent meegenomen (CGVS 26.09.2011,p.15-16).

Tenslotte verklaarde u met een internationaal paspoort zonder visum in een taxi-auto de Europese Unie (EU) te zijn binnengekomen (CGVS 01.08.2011, p. 6, 9). U werd aan de Poolse grens, niet persoonlijk gecontroleerd op identiteit (CGVS 26.09.2011, p. 11). Ook dat is zeer onwaarschijnlijk. Uit informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS 01.08.2011, p. 5). Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten. Verder verklaarde u dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles (CGVS 26.09.2011, p. 8). Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor van 1 augustus 2011 legde u uw intern Russisch paspoort voor. De elementen van doorslaggevende aard in uw asielaanvraag, wat betreft de inhoud van uw intern Russisch paspoort, werden hoger besproken. U legde uw internationaal paspoort niet voor. Nu gaf u tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal weliswaar aan dat uw internationaal paspoort werd meegenomen door de chauffeur die u naar België bracht (CGVS 01.08.2011, p. 6; CGVS 26.09.2011, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verder meent verzoekende partij dat omwille van vertaalfouten met het eerste interview op het Commissariaat-generaal geen rekening kan worden gehouden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat bij het eerste interview op het Commissariaat-generaal de tolk niet goed vertaalde en haar raadsman desbetreffend een opmerking maakte en tevens vroeg dit in het verslag van het verhoor te akteren. Ook tijdens het tweede interview werd duidelijk dat de tolk bij het eerste interview een aantal dingen foutief, dan wel niet had vertaald, aldus verzoekende partij. Er kan dan ook met het eerste gehoor geen rekening worden gehouden.

2.2.3.2. Het verweer van verzoekende partij betreffende de vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de verhoren van 1 augustus en 26 september 2011 op het Commissariaat-generaal, met name dat vertaalproblemen hiervan de oorzaak zouden zijn, kan door de Raad niet worden gevolgd.

Wat betreft het eerste verhoor stelt de Raad vast dat verzoekende partij op de vragen of zij alle vragen heeft begrepen en of zij de tolk goed heeft begrepen telkenmale bevestigend antwoordt, doch laat haar raadsman opmerken dat hij bepaalde vragen niet duidelijk vond en nogal suggestief. De aanwezige advocaat laat zich derhalve enkel uit over de inhoud van bepaalde vragen, doch niet over de wijze van vertaling en evenmin over enig probleem die zich bij de vertaling zou hebben voorgedaan. Bovendien besluit de advocaat nadat enkele vragen door de interviewer werden hersteld als volgt: *“Maar ik vind het nu wel beter en we hebben nu meer informatie gekregen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 18-19).

Tijdens het tweede verhoor van 26 september 2011 meent verzoekende partij plots te moeten opmerken de Russische taal niet te begrijpen – de taal waarin het gehoor plaatsgrijpt. Op de tegenwerping van de interviewer dat zij in het Russisch heeft school gelopen en dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend dat zij in het Russisch wenst te worden verhoord, brengt verzoekende partij enkel in: *“Ik weet niet wat ik moet zeggen”* (administratief dossier, stuk 3, p. 5). De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekende partij op de door haar op 10 mei 2011 ondertekende bijlage 26 verzoekt te worden bijgestaan door een tolk die de Russische taal beheerst tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 18). Verder blijkt uit het verslag van het verhoor van 26 september 2011 dat verzoekende partij het verwijt uit dat de tolk bij het eerste gehoor van 1 augustus 2011 de door haar toen uitdrukkelijk medegedeelde data waarop een café en een winkel tot ontploffing zouden zijn gebracht, meer in het bijzonder op 8 en 22 januari 2011, niet heeft vertaald (administratief dossier, stuk 3, p. 14). De Raad stelt vast dat bij het eerste verhoor bezwaarlijk gewag kan worden gemaakt van een *“niet vertalen”*, doch wel van het vertalen van een andere door verzoekende partij voorgehouden versie. Immers antwoordde verzoekende partij op de vraag wanneer deze ontploffingen plaats hadden als volgt: *“In januari 2011. Er was een week tussen de ontploffing in het café en in de winkel.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 16). De omschrijving van een tijdsspanne van één week daar waar de data 8 en 22

januari zouden betreffen en er derhalve sprake dient te zijn van twee weken betreft duidelijk twee uiteenlopende versies van dit onderdeel van het voorgehouden asielrelaas. De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat desbetreffend verschillende versies werden naar voor gebracht door verwerende partij in de bestreden beslissing niet als motief werd opgenomen. Bovendien wijst de Raad erop dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, er een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter verwijten van *“de tolk heeft niet goed vertaald”* volstaat dus niet. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat het in deze context toepasselijk woordgebruik in het Russisch aanleiding kan geven tot een dubbele vertaling of betekenis waardoor de door verwerende partij vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in redelijkheid kunnen worden verklaard.

Om voormelde reden is het betoog van verzoekende partij met betrekking tot de slechte vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat de twee jongemannen die bij haar logies huurden ook effectief rebellen waren. Zij benadrukt dat het een algemene praktijk is dat onschuldige jongemannen door de OMON bij aanslagen worden opgepakt zonder dat men naar de echte daders zoekt.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij zich in haar motivering met betrekking tot het profiel van verzoekende partij niet expliciet uitlaat over het feit of voormelde jongemannen nu ook effectief rebellen waren die daarenboven voor de bomaanslagen op een winkel, een café en een politiewagen aansprakelijk zouden zijn, doch wel in de context van het voorgehouden asielrelaas – de zoektocht van de autoriteiten naar rebellen en de verdenking die op deze jongemannen rust van het plegen van voormelde aanslagen – aangeeft dat, ervan uitgaande dat het in werkelijkheid rebellen zouden zijn, verzoekende partij zelf in haar verhoren opmerkt dit niet te hebben geweten en evenmin te hebben kunnen weten daar deze van een ander dorp kwamen en zij totaal geen gegevens over hen had. Bovendien betreft dit slechts een onderdeel van het desbetreffend motief waarin eveneens wordt gewezen op de leeftijd van verzoekende partij, op het op regelmatige basis verhuren van logies in haar woning aan onbekenden en de vaststelling dat haar familie hoegenaamd geen banden onderhield met de rebellen, waaruit verwerende partij besluit tot de onwaarschijnlijkheid dat zij met een dergelijk profiel door de autoriteiten zou worden geïdentificeerd als medeplichtig aan activiteiten van de rebellen.

De Raad benadrukt daarenboven dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de voormelde vastgestelde onwaarschijnlijkheid, de overige onwaarschijnlijke verklaringen, ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.5. Waar verzoekende partij betreffende de motivering dat haar vrees voor de eigen autoriteiten wordt ondermijnd door het ontvluchten van haar land van herkomst gebruik makend van haar eigen identiteit en *idem dito* documenten opwerpt dat de OMON niet op voorhand kon weten dat zij zou vluchten en naar waar, kan door de Raad niet worden ingezien hoe voormelde onwetendheid van de OMON het door haar genomen risico door te reizen onder haar eigen identiteit minimaliseert of ongedaan maakt. Immers verandert het gegeven dat de OMON toch op voorhand niet wist dat zij zou vluchten en waarheen niets aan het risico dat zij bij het verlaten van de Russische Federatie door gebruik te maken van haar eigen identiteitsgegevens onmiddellijk kan worden geïdentificeerd als een persoon die door de autoriteiten wordt verdacht van medeplichtigheid aan activiteiten van de rebellen. Het onder de gegeven omstandigheden openlijk onder eigen naam verlaten van het land van herkomst getuigt niet van een gegronde vrees jegens de autoriteiten van dit land.

2.2.6. Met betrekking tot de opmerking van verzoekende partij dat zij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft gezegd dat de oproepingsbrieven van de politie thuis lagen, maar dat zij niet wist dat zij deze had moeten meebrengen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij het verhoor van 26 september 2011 – zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing – voorhoudt deze niet te hebben bijgehouden, *“ik heb ze weggegooid”* (administratief dossier, stuk 3, p. 17). Dergelijk betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

2.2.7. Het verweer van verzoekende partij dat zij zich haar zes aanhoudingen niet meer concreet in de tijd kan herinneren aangezien deze zich over een aanzienlijke periode uitstrekten, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers kan bezwaarlijk gewag gemaakt worden van een aanzienlijke periode daar deze arrestaties zich allemaal situeerden in de twee maanden voorafgaand aan haar vertrek uit haar land van herkomst, vanaf 3 maart tot 3 mei 2011, en is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij gebeurtenissen waarbij zij niet rechtstreeks persoonlijk betrokken was en die zich verder in de tijd situeren, zijnde de ontplofing van het café, de winkel en de politiewagen perfect kan duiden op 8 en 22 januari 2011 en de politiewagen een week later (administratief dossier, stuk 3, p. 14), daar waar zij haar persoonlijke arrestaties ingevolge verdenking van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten – wat voor haar persoonlijk ingrijpende gebeurtenissen betreffen – niet in het minst kan situeren tenzij ergens tussen 3 maart en 3 mei 2011.

2.2.8. Waar verzoekende partij opmerkt nooit te hebben aangegeven dat haar chauffeur die haar naar België bracht een mensensmokkelaar is, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij bij beide verhoren op het Commissariaat-generaal blijkt dat de chauffeur die haar naar België bracht niet louter fungeerde als chauffeur doch een actieve rol vervulde in het illegaal overbrengen van personen naar de Europese Unie. Verzoekende partij neemt inderdaad betreffende deze persoon het woord mensensmokkelaar niet in de mond, doch antwoordt wel op de vraag waarom zij voor België koos dat de taximan haar België aanraade om er asiel te vragen en stelt zij dat hij vanaf het begin van de reis haar paspoort bij zich had, dat hij het was die bij de grenscontrole het voertuig verliet om de documenten aan de politie te laten zien en dat hij bij aankomst in België het internationaal paspoort opnieuw meenam (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en 8; stuk 5, p. 6, 10 en 11). Rekening houdende met de gegevens dat het paspoort van verzoekende partij niet was voorzien van een visum en dat deze chauffeur een groot risico nam door illegaal personen de Europese grens over te helpen, besluit verwerende partij terecht dat het zeer onaannemelijk is dat betreffende de strikte grenscontroles geen afspraken werden gemaakt.

2.2.9. De herhaling van verzoekende partij dat zij bij het overschrijden van de grens lag te slapen en niet persoonlijk werd gecontroleerd, weerlegt op generlei wijze de motivering van verwerende partij dat het hoogst onaannemelijk is dat verzoekende partij bij het binnenkomen van de Schengenzone niet het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een individuele identiteitscontrole. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

2.2.10. Waar verzoekende partij bij een schrijven van 1 en 8 december 2011 een proces-verbaal van huiszoeking van 3 maart 2011 en een convocatie om als verdachte te verschijnen op 9 maart 2011 bezorgt aan de Raad stelt de Raad vast dat deze stukken enkel fotokopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.11. De vastgestelde onwaarschijnlijkheden, ongerijmdheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT